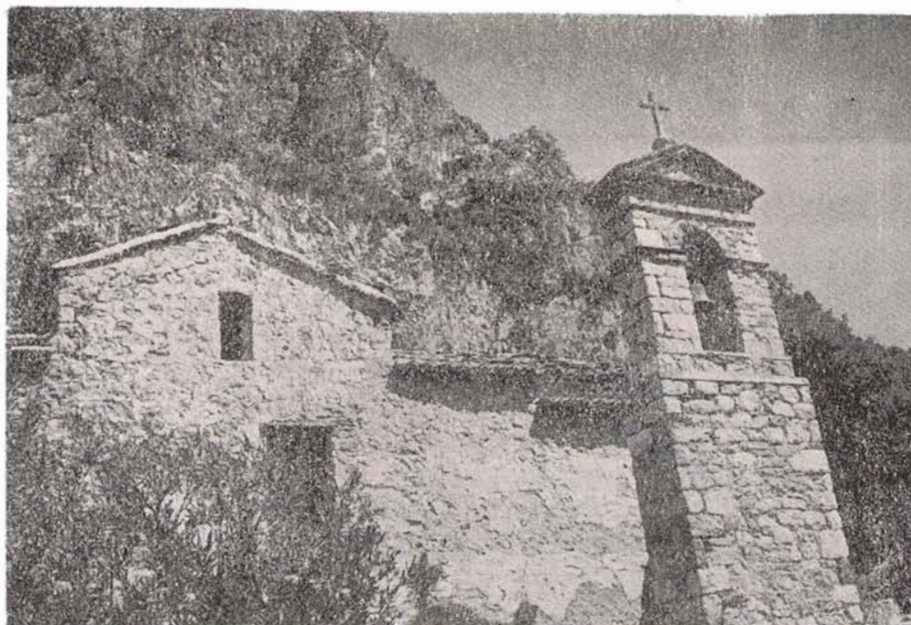

Η Φ Α Ρ Ι Σ

Εκδίδεται από τόν Σύλλογο Αποφοίτων Σχολείων Φάριδος

ΕΔΡΑ: Ξηροκάμπι Σπάρτης

Συντακτική Επιτροπή: Γεώργ. Θ. Καλκάνης, Θεόδ. Σ. Κατσουλάκος, Παναγ. Η. Κομνηνός

Επιμελητής έκδοσης: Σταύρος Θ. Κατσουλάκος, Συρακουσών 101, Λαμπρινή, Αθήνα

Ταμίας: Ιωάννης Π. Κονίδης, Ξηροκάμπι

ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

Εσωτερικού ετήσια Δραχμές 1.000

Εξωτερικού ετήσια Δολάρια Η.Π.Α. 20

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
N. Μπουραζέλη, 28η Οκτωβρίου 1940	3
Αφροδίτης Α. Φραγκή, Του Φάσου το τραγούδι	4
Θ. Σ. Κατσουλάκου, Το αρχείο του Βασιλείου Σ. Χριστόπουλου	5
Σταυρούλας Ν. Ορφανάκου, Ο νερόμυλος του παππού μου ...	7
Χ. Α. Καπετανάκου, Αναμνήσεις ενός Καμινιώτη	9
Ι. Π. Κονίδη, Ο μπάριμπα Λάμπρος και το παγωτό του	10
Ευαγγελίας Λαμπροπούλου-Ευθυμίας Λαμπρινού, Παλλακωνι- κός Σύλλογος, η φωλιά των αποδήμων Ελλήνων	11
Οδυσσεά, George the Greek	12
Η. Προκοπίδη, Σύντομες ειδήσεις	14
Ο Σύλλογος «Αγία Τριάς»- Ανακοίνωση	15
Τα νέα μας	16

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Ο Αε-Λιάς της Κουμουτσάς

Φωτογραφία: Μ. Κουμουτσίδα

Η Φ Α Ρ Ι Σ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΦΑΡΙΔΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΤΕΥΧΟΣ 15ο • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1996

28^Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Η 28η Οκτωβρίου είναι η δεύτερη εθνική μας εορτή μετά την 25η Μαρτίου. Και οι δύο εορτές είναι εθνικοθηρησκευτικές. Στις 25 Μαρτίου εορτάζεται ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου, ενώ στις 28 Οκτωβρίου έχουμε υπέρμαχο τη Μεγαλόχαρη της Τήνου.

Ο τορπιλισμός της Έλλης που προηγήθηκε δύο μήνες περίπου της 28ης Οκτωβρίου, επέδρασε σημαντικά στην εξέλιξη του επακολούθησαντος ελληνοϊταλικού πολέμου. Γενόμενος εν ώρα θείας μυσταγωγίας και θρησκευτικής εξάρσεως, πυροδότησε πάσαν ελληνική ψυχή.

Η μετά δίμηνο επίθεση των Ιταλών βρίσκει τους Έλληνες ενωμένους και αποφασισμένους να πολεμήσουν μέχρις εσχάτων για την τιμή και την ελευθερία τους. Άπαντες με σύνθημα το όνομα της Μεγαλόχαρης, φθάνουν στην Ελληνοαλβανική μεθόριο. Το τι επακολούθησε, είναι μεγάλο θαύμα. Ο Έλληνας στρατιώτης θανματοουργεί. Με άριστο ηθικό επιτίθεται και εξαναγκάζει τους Ιταλούς να γυρίσουν τα νώτα τους και, από επιτιθέμενοι, να τραπούν σε φυγή.

Θρίαμβος του ελληνικού στρατού. Ο διεθνής τύπος εξυμνεί τα κατορθώματά του. Το ραδιόφωνο του Λονδίνου μεταδίδει: «Μέχρι σήμερα λέγαμε ότι οι Έλληνες πολεμούν σαν ήρωες, στο εξής θα λέμε ότι οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες». Ο γράφων αξιώθηκε από το Θεό να φέρει το βαθμό του ανθυπολοχαγού και να διοικεί τον 3ο λόχο του 13ου Συντάγματος Πεζικού και να γνωρίζει τα γεγονότα ως αυτόπτης μάρτυς. Η γνώμη μου δε είναι ότι στην όλη επιτυχία πρωτεύοντα ρόλο έπαιξε η Παναγία. Το όνομά της ήταν εκείνο που ηλέκτριζε και ανύψωνε το ηθικό του Έλληνα στρατιώτη, παρά τις λίαν δυσμενείς πολεμικές συνθήκες, στο κατακόρυφο.

Το ρόλο αυτό αναγνώρισε η Ελλάδα και ευγνωμονούσα έκτισε προς τιμήν της Παναγίας περίλαμπρο ναό στον οικισμό του Παπάγου, την Αγία Σκέπη. Η εορτή καθορίσθηκε να γίνεται την 28η Οκτωβρίου, ημερομηνία της επίθεσης των Ιταλών. Γεμίζει στη μνήμη της από προσκυνητές που την ευχαριστούν για την αποτελεσματική συμβολή της.

Νικόλαος Μπουραζέλης
Συνταγματάρχης ε.α.

Του Φάσου το τραγούδι

Τη δολοφονία του ληστή Παρηγόρη, για την οποία κάναμε λόγο στο προηγούμενο τεύχος, ακολούθησε και η δολοφονία του Φάσου, πρωτοπαλίκαρου του πρώτου. Του Φάσου όμως το χαμό η λαϊκή μούσα, ευρηματική και ευαίσθητη, έμνησε ιδιαίτερα.

Μαζί με τον Παρηγόρη ήταν και ο Φάσος, που, κατ' τον Γιώργο Σ. Ρηγάκο, δρούσε στην περιοχή των Γοράνων, Πενταυλών, Ανίνας, Κοτσαντίνας, Κουρτσούνας. Κάποτε αρρώστησε ο Φάσος και τον άφησαν οι δικοί του να αναρρώσει σε μια στάνη του Λιούνη βορειοδυτικά από την Κάμινια, περιοχή απέναντι από τους Γοράνους προς το δρόμο της Άρνας. Οι Λιουναίοι, ο πατέρας και τα τέσσερα παιδιά του, νόμισαν ότι ο Φάσος είχε πολλά ασημοπίστολα πάνω του· τον νάρκωσαν και του έκοψαν το κεφάλι μ' ένα τσεκούρι. Ήθελαν να πάρουν και λύτρα, γιατί ήταν επικηρυγμένος.

Του Φάσου οι άντρες έλειπαν στη Μάνη. Έμειναν το κακό και γύρισαν πίσω. Στάθηκαν μακριά από τη στάνη κι έκαναν πως μπελάζει μια γίδα. Έναν έναν από τους Λιουναίους, που έβγαινε να δει τι συνέβαινε, τον χτυπούσαν. Τους σκότωσαν και τους πέντε. Το Φάσο όμως τον θρήνησαν όλοι:

*«Κάτσε, πουλάκι, την αυγή και τίναχ' τα φτερά σου,
να πέσει η δροσούλα τους και ν' ακουστεί η λαλιά σου.
Ανάγια ανάγια λέγετο του Φάσου το τραγούδι,
να μην το μάθει η Φάσaina η μικροπαντρεμένη
και δεν ασπρίσει τη Λαμπρή και δε λαμπροφορέσει.
Το Φάσο τον σκοτώσανε κείν' τα σκυλιά οι Λιουναίοι
βάλανε ήρα στο ψωμί κι αφιόνι μέσ' στο γάλα».*

Αφροδίτη Α. Φραγκή

Το αρχείο του Βασιλείου Σ. Χριστόπουλου

Ο Βασίλειος Σ. Χριστόπουλος, βορειοηπειρωτικής καταγωγής, εγκαταστάθηκε στο Ξηροκάμπι στα τέλη του περασμένου αιώνα. Άσκησε διάφορα επαγγέλματα, κυρίως όμως αυτό του ξυλοκόπου. Άνθρωπος μεθοδικός κρατούσε σημειώσεις για γεγονότα και αποδείξεις ποικίλων συναλλαγών. Οι πληροφορίες που αντλούνται αποτελούν πηγή για τη ζωή των ανθρώπων του πρόσφατου σχετικά παρελθόντος. Η σπουδαιότητα του αρχείου έγκειται στο γεγονός ότι οι μαρτυρίες αφορούν πλευρές της ζωής που δεν καταγράφηκαν, αφού δεν κρίθηκαν ιστορικά ενδιαφέρουσες. Στις μέρες μας πάντως η έρευνα ευρύνεται και η ιστορία εντάσσεται στο γνωστικό της χώρο αντικείμενα από τη συνολική ζωή των ανθρώπων. Το αρχείο φυλάσσει ο Βασίλειος Η. Χριστόπουλος, έγγονος του ανωτέρω, ο οποίος και μας χορήγησε σε φωτοτυπία τα έγγραφα που ακολουθούν. Με το πρώτο ο πρόεδρος της Κοινότητας Ξηροκαμπίου Ε. Σκουριώτης πιστοποιεί (27 Ιουνίου 1915) ότι ο Βασ. Σ. Χριστόπουλος υπέβαλε αίτηση εγγραφής στα μητρώα της Κοινότητος· το δεύτερο είναι χρεωστική απόδειξη (15 Αυγούστου 1890).

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Ξηροκαμπίου

Ἀριθ. 217.

Πιστοποιεῖ ὅτι

Ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Ξηροκαμπίου τῆς ὑφ' ἡμᾶς Κοινότητος Βασίλειος Σωτηρίου Χριστόπουλος, υπέβαλε αἴτησιν περὶ ἐγγραφῆς του εἰς τὸ μητρώον τῶν ἀρρένων τῆς ὑφ' ἡμᾶς Κοινότητος τὴν 5ην Μαΐου ἐ.ξ. καὶ τὴν 6ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ὑπεβλήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 145 ἀναφορᾶς μας πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Λακωνίας.

Ὅθεν τῇ αἰτῇ τῆς συζύγου του χορηγοῦμεν τὸ παρὸν ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

Ἐν Ξηροκαμπίῳ τῇ 27 Ἰουνίου 1915

ὁ Πρόεδρος

Ε. Σκουριώτης

Δια δραχμάς 500

Εν τη Ιερά μονή Γόλα τη 15 Αυγούστου 1890

Οι υποφαινόμενοι Κύριοι Δημήτριος Γεωργίου, Θεοδόσιος Κ. Χρήστου και Βασίλειος Σ. Χρήστου¹, κάτοικοι εις την εν τη θέσει Πέντε κυλούς του ορίου Κουμουστάς του δήμου Φάριδος κατασκευασθείσαν υδροπρίονην², υποσχόμεθα να πληρώσωμεν αλληλεγγύως και αδιαιρέτως προς τον Πανοσιώτατον Ιερομόναχον Καλλίνικον³, ηγούμενον εν τη ιερά μονή Γόλα του δήμου Φελλίας της χιωτέρας δραχμάς πεντακοσίας μετά παρέλευσιν ενός έτους από σήμερα και εντόκως από σήμερα μέχρι εξοφλήσεως προς δώδεκα επί τοις εκατόν ετησίως, της οποίας εκχρεώθημεν παρ' αυτού μετρητάς προς χρήσιν μας⁴.

Οι μάρτυρες

Οι χρεώσται

Δημήτριος Γεωργίου
Θεοδόσιος Κ. Χρήστου
Βασίλειος Σ. Χρήστου

Θεόδωρος Σ. Κατσουλάκος

1. Φαίνεται ότι το επώνυμο Χριστόπουλος σχηματίστηκε κατά τα κρατούντα στην Πελοπόννησο, με την υποκοριστική δηλαδή κατάληξη -πουλος (λατ. pullus).

2. Η εγκατάσταση νεροπρίονου επιβιώνει ακόμη στη μνήμη των κατοίκων της περιοχής, συνδεδεμένη με το τραγικό γεγονός της καταπλάκωσης των εργατών από χιονοστιβάδα, γύρω στα 1890.

3. Πρόκειται για τον Καλλίνικο Αλατσά από την Αναβρυτή, ηγούμενο, σύμφωνα με γραπτές μαρτυρίες, μέχρι το 1900, τουλάχιστον.

4. Η απόδειξη έχει εξοφληθεί (15-8-1891).

Ο νερόμυλος του παππού μου

Στην άκρη του χωριού στους Γοράνους, μέσα στη χαράδρα που κατεβαίνει απ' το βουνό, και όπου το γέρικο ποτάμι («ο Γερακάρης») κυλά τα γάργαρα και καθαρά νερά του, κάτω απ' τον ίσκιο των αιωνόβιων πλατανιών είναι ο μύλος, ο νερόμυλος του παππού μου.

Όλοι οι κάτοικοι των γύρω χωριών, Κουρτσούνα, Λιαντίνα, Γοράνοι, τον ξέρουν «του Κορδάτου ο μύλος» (το παρατσούκλι του παππού μου). Μέρα νύχτα δέχεται αλέσματα με τα γαϊδουράκια ή τα μουλάρια.

Από μακριά φαντάζει κάτωσπρος μέσα στην πρασινάδα και φαίνεται σαν στεριανός γλάρος μ' ανοιγμένα φτερά. Είναι χτισμένος στη ρεματιά, στην κοίτη του ποταμού για να χρησιμοποιεί τα νερά του.

Μακριά, ο παππούς μου, έφτιαξε τη δέση. Απ' εκεί αρχίζει το αυλάκι που κυλά παράλληλα με το ποτάμι και πριν φτάσει στο μύλο, στρίβει λίγο δεξιά και κατευθύνεται πάνω απ' το μύλο.

Εκεί υπάρχουν μακριά βαρέλια, που έχουν σχήμα κώνου, τα νεροβάρελα. Στο κάτω μέρος έχει περασστεί ένα ξύλινο μασούρι με μικρή τρύπα· το νερό πέφτει με ορμή, χτυπά στη φτερωτή, η ρόδα γυρίζει. Έτσι με τη συνεχή πτώση του νερού η φτερωτή γυρίζει γρήγορα. Ο άξονας της φτερωτής με ένα γρανάζι γυρίζει έναν κάθετο άξονα. Ο κάθετος άξονας γυρίζει μια κυκλική πέτρα «τη μυλόπετρα», που είναι τοποθετημένη πάνω σε μια άλλη μυλόπετρα, που μένει ακίνητη, είναι πέτρες από «σμύρι», ειδικό σκληρό πέτρωμα.

Επάνω από τις μυλόπετρες, τα λιθάρια όπως τα έλεγε ο παππούς, υπάρχει ένα μεγάλο τετράγωνο χωνί από ξύλο, η λεγόμενη σκαφίδα, όπου εκεί ρίχνεται το σιτάρι και ρυθμίζεται με μια κινητή πορτούλα, με ένα ειδικό βαρδάρι.

Ο καρπός λίγος λίγος γλιστρά και πέφτει στην τρύπα της μυλόπετρας που είναι στο κέντρο της. Τα λιθάρια τον σπάζουν και τον κάνουν αλεύρι· αυτό βγαίνει από ένα μικρό άνοιγμα που υπάρχει ανάμεσα στα δυο λιθάρια, και μαζεύεται σ' ένα ανοιχτό δοχείο, σαν μεγάλη σκάφη. Από το αλεύρι σηκώνεται άσπρη σκόνη, η πάσπαλη· οι τοίχοι του μύλου είναι κάτωσπροι, τα μαλλιά και τα ρούχα του παππού μου ήταν γεμάτα σκόνη, γι' αυτό τον έλεγαν και πασπαλιάρη.

Υπάρχει και ένας φράχτης που ρυθμίζει τη ροή του νερού· Όταν πρέπει να σταματήσει ο μύλος, ο μυλωνάς γυρίζει το ρεύμα του νερού σε άλλη κατεύθυνση.

Μέσα στο μύλο ακούγεται ο συνεχής θόρυβος από την κίνηση της φτερωτής και της μυλόπετρας. Πρέπει να φωνάζεις δυνατά για να σε ακούσει ο διπλανός.

Ο παππούς μου με το απλοϊκό του χαμόγελο δε χόρταινε να μου διηγείται ιστορίες. Εργάστημε σαράντα χρόνια περίπου μυλωνάς, δούλευε μέρα-νύχτα για να προλάβει τ' αλέσματα. Ποτέ δεν είδε νεράιδες ή φαντάσματα, που πολλοί πίστευαν πως παρουσιάζονταν στις ρεματιές και στους μύλους τη νύχτα.

Έζησε όμως απίθανες καταστάσεις στα χρόνια της Κατοχής και του εμφυλίου.

Με τον πόλεμο, το σιτάρι ήταν πολύ λίγο. Εάν έβρισκαν να αγοράσουν στη μαύρη αγορά λίγο κριθάρι, καλαμπόκι, ρεβίθια, φασόλια, πολλές φορές ανακατεμένα όλα μαζί, τα πήγαιναν να τα αλέσουν. Βρασμένα ξερά λούπινα, φρυγανισμένο βελάνι ως και αγόρτσα και πατάτες του πήγαιναν να αλέσει.

Στα χρόνια του εμφυλίου πολλές νύχτες περνούσαν στρατιώτες που κατέβαιναν απ' το βουνό, χτυπούσαν την πόρτα για να ρωτήσουν τον παππού μου πώς να πάνε στον κάμπο, στη Λιαντίνα, Ποταμιά ή πώς να βγουν στη Βίγγλα (δρόμος Σπάρτης-Γυθείου). Τους έδινε ένα κομμάτι ψωμί, λίγο τυρί, ένα ποτήρι κρασί όταν είχε, κάπνιζαν ένα τσιγάρο και έφευγαν. Ποτέ δεν τον πείραξαν, ποτέ δεν τον ρώτησαν με ποιούς είναι. Ο παππούς μου πολλά βράδια φοβόταν και κοιμόταν στο λόγγο, ενώ ο μύλος άλεθε μόνος του.

Όλα αυτά τα χρόνια δούλεψε πολύ σκληρά. Με το κρύο του χειμώνα ανέβαινε μέρα-νύχτα να καθαρίσει την παλουκοδεσιά από τα φύλλα ή τα καβούρια για να μην πέσουν στο βαρέλι και του βουλώσουν το μασούρι. Ξυπόλητος με κρύο ή βροχή έμπαινε στο αυλάκι να πατήσει το χώμα γιατί τα καβούρια το τρυπούσαν.

Ο παππούς μου σήκωνε το επάνω λιθάρι και χάραζε τις μυλόπετρες με ένα ειδικό κλαδευτήρι για να αλέθουν καλύτερα.

Από τα σιτάρια που άλεθε, έπαιρνε για τον κόπο του αλεστικό· στις δέκα οκάδες κρατούσε μια οκά, δέκα τοις εκατό.

Όταν χόρευε, τραγουδούσε το δικό του τραγούδι:

Μπάρμπα ντερβίση μυλωνά,
για δεν αλέθει ο μύλος το στάρι της Βασίλως;
Γιατί μας κόψαν το νερό
και δεν αλέθει ο μύλος
το στάρι της Βασίλως;
Το κόψαν Γοραντίτσες
με τ' άσπρα τους ποδάρια
να πιάσουνε τα ψάρια.
Το κόψαν Λιαντινιότισες
με τ' άσπρα τους τα χέρια
να πιάσουνε τα χέλια.
Δεν αλέθει ο μύλος
το στάρι της Βασίλως... κτλ.

Σήμερα οι νερόμυλοι θεωρούνται κάπως πρωτόγονοι, γιατί έχουν κατασκευαστεί κυλινδρόμυλοι που αλέθουν χιλιάδες κιλά στάρι την ημέρα. Όμως το αλεύρι του νερόμυλου δε συγκρίνεται με οποιοδήποτε βιομηχανικό αλεύρι. Το ψωμί απ' το αλεύρι του νερόμυλου γίνεται πιο αφράτο, πιο νόστιμο.

Σταυρούλα Ορφανάκου της Νίκης
Β' Γυμνασίου

Αναμνήσεις ενός Καμινιώτη

«Τι κι αν κλαίω όλα έχουν ένα τέλος...»

Πολλά γραφτήκανε για τους βάρδους ή Αρίωνες κιθαρωδούς Καμινιώτες, που οι καντάδες τους ακόμη ηχούν ολοζώντανες στη ρεματιά του Γεργουνάκου από το γκράφι του Λάζαρου μέχρι τα αδιάβαστα πουρνάρια και κουμαριές του Φάνη Καλκάνη και που κάνουν ακόμη και τις αλεπούδες και τα τσκαλία να παρκαμένουν βουβά.

Η οικογενειακή μουσική παράδοση στις οικογένειες Θεοφιλόπουλου - Συκιώτη - Μαστοράκου - Σταμέλου και Λια Χαλβατσιώτη με το σπουδαίο *secondo*, τόσο ιδεώδες και αναγκαίο για serenades (κοινώς καντάδες) της εποχής μας, που, όταν όλοι τους κάνανε πρόβες στον μπαζέ του Σταμέλου, νόμιζε κανείς ότι είχε πρόβες η Φιλαρμονική της Βιέννης.

Πού είσαι, μεγάλε και σύγχρονε Θέμη, που τα γνωμικά σου έχουν γίνει θρύλος και παράδοση; Πού είσαι, μεγάλε και τρανέ ευεργέτη Λάζαρε; Πού είσαι, αφοσιωμένη ταχυδρομική Κλεομένη, που μας έδινες πονοκεφάλους με τα ανώμαλα ρήματα; Πού είσαι, Μαύρε (αδερφέ μου), να διαμάχεσαι στην Κωλοπάνα με τον διδάκτορα Παν. Τσόρη για συντακτικό και γραμματική και αστρονομία; Πού είσαι, Θόδωρε μπαρμπέρη, που με το κρύο νερό τράβαγες τις άγριες και αξέχαστες ξούρες την Κυριακή το πρωί με το ξυράφι του Κολοκοτρώνη; Πού είναι ο μπαρμπα Λιας Λιακάκος που έδωκε το ένα πόδι του για την Ελλάδα μας και που, κάθε φορά οι Καμινιώτες είχανε φασαρίες, έτρεχε να γίνει αρωγός και μεσολαβητής;

Τι έγινε εκείνο το πελώριο δέντρο άσυλο πουλιών και ανθρώπων, που όταν κατέβαινε η στάθμη του νερού του, αβγατάγαμε την τριχιά με γραβάτες της UNRA από την Αμερικάνικη βοήθεια από άγνωστους δωρητές; Το πηγάδι του Συκιώτη σ' ένα κεντρικό σημείο που έκανε το πάνω με το κάτω χωριό και επάνω στην κεντρική λεωφόρο Καμινίων; Το πηγάδι της Καρυδιάς που με την παχειά της σκιά εξυπηρετούσε την κάτω γειτονιά και που πιο πέρα κάνανε οι Παπαγιαννάκηδες το περίφημο τσίπουρο, το οποίο επιτηρούσε και εξέταζε επιτροπή Κόζης;

Πόσο συγκινούμαι, όταν βλέπω μια παλιά φωτογραφία (1932) το νεόκτιστο σχολείο μας με 140 παιδιά και τώρα παραμελημένο μόνο με 6 παιδιά και κινδυνεύει να κλείσει.

Πού είναι ο σχολικός μας κήπος, που οι δάσκαλοι μας κάνανε να δημιουργούμε ανταγωνιστικό πνεύμα;

Πού είναι εκείνες οι ημέρες που αγωνιούσαμε να πάρουμε το καλλίτερο ποίημα για τις 25 Μαρτίου;

Κ α μ ί ν ι α, αξέχαστο χωριό μας, αξέχαστη φτωχομάνα ήσουνα χωριό αλλά και εποχή, σταθμός ιστορίας.

Οι άνθρωποι που ανέφερα και πολλοί άλλοι που, αιωνία τους η μνήμη, σε κάνανε γνωστό και σεβαστό χωριό, μπήκες στο γεωγραφικό χάρτη για πάντα, ζεις στις σκέψεις μας όπου και αν ζούμε· αλλά ας μην αγνοούμε «Τ'ά πάντα ρεῖ».

Χρίστος Α. Καπετανάκος
Raleigh, N.C.
U.S.A.

Ο μπάριμπα Λάμπρος και το παγωτό του

Έσπρωχνε με υπομονή το καροτσάκι με τους τέσσερις τροχούς, ιδρώνε, σταματούσε, έβγαζε το μαντήλι του, σκουπιζόταν και πάλι συνέχιζε και κάθε τόσο φώναζε με την τραγουδιστή φωνή του: «μπούζι-μπούζι...». Το ίδιο πάντα δρομολόγιο: Γερομαρταίικα-Πλατεία-Σχολείο και επιστροφή για φαγητό το μεσημέρι. Τις Κυριακές μόνιμο στέκι το προαύλιο της εκκλησίας.

Φορούσε την κατάσπρη ποδιά του με τη μεγάλη τσέπη καταμεσής, το ρεμπούμπικο στο κεφάλι. Πάντα καθαρός, ευγενικός, χαρούμενος. Γελούσε με τα καμώματά μας, έλαμπε το χρυσό του δόντι, άστραφτε ολόκληρος στα μάτια μας. Ο μπάριμπα Κώστας. Ο μπάριμπα Κώστας ο Λαμπρόπουλος και για μας τα παιδιά ο μπάριμπα Λάμπρος, το πιο γλυκό όνομα των παιδικών μας χρόνων.

Πλησίαζε το διάλειμμα, έλεγε ο δάσκαλος το μάθημα, επέμενε, φώναζε. Το σώμα μας στην αίθουσα, η σκέψη μας, οι αισθήσεις μας στο δρόμο, στο καροτσάκι. Έψελνε ο παπα-Γιάννης το «Δι' ευχών τῶν Ἀγίων...» και πριν ακόμα φτάσει στο «Αμήν» ένα τσούρμο παιδόπουλα είχαμε κυριεύσει, εξ εφόδου, το καροτσάκι του. Σπρωξίματα, φωνές... «ένα κασάτο», «ένα χωνάκι», «ένα ματζούμι»... Μη σπρώχνετε βρεξε... η φωνή του πάντα συμπαθητικού γέρου προσπαθούσε να μας βάλει σε κάποια τάξη, σε κάποια σειρά. Άνοιγε το καπάκι του δοχείου, έπαιρνε το χωνάκι και το γέμιζε με ό,τι πιο γλυκό, πιο νόστιμο, πιο ονειρεμένο έχει ποτέ γευθεί παιδικό στόμα. Άσπρο, αγνό παγωτό, φτιαγμένο από αγελαδινό γάλα, γάλα απ' τη δική του αγελάδα που για το σκοπό αυτό έτρεφε ο μπάριμπα Λάμπρος. Μια δραχμή το χωνάκι, ένα δίφραγγο το κασάτο. Χαρά σ' εκείνον που είχε τα χρήματα, γιατί πολλοί δεν τα είχαμε.

Το Δεκαπενταύγουστο —τότε νηστεύαμε όλοι— ο μπάριμπα Λάμπρος μάς έφτιαχνε παγωτό από ζουμί καρπουζιού. Το ίδιο νόστιμο, το ίδιο αρωματικό.

Όταν οι πρώτες βροχές του Φθινοπώρου έρχονταν να ποτίσουν το διψασμένο χώμα, ο μπάριμπα Λάμπρος άφηνε το καροτσάκι. Έβαζε στον ώμο ένα σακούλι γεμάτο μεγάλα λαχταριστά κάστανα, έπαιρνε τη φουφού στα χέρια κι άραζε στη γωνία έξω από το Υποδηματοποιείο του Αλεξάκη διαλαλώντας την καλοφημένη προμάτεια του: «Καίει-καίει...».

Πέρασαν χρόνια. Ο μπάριμπα Λάμπρος γέρασε· δεν μπορούσε πια να σπρώχνει το καροτσάκι του κι ένα μαγιάτικο πρωινό του 1971 μας αποχαιρέτησε για πάντα. Εμείς μεγαλώσαμε, κατακλυστήκαμε από βιομηχανικό παγωτό, φάγαμε, χορτάσαμε. Όμως το χωνάκι και το κασάτο σου, μπάριμπα Λάμπρο, δεν το ξεναφάγαμε.

Ιωάννης Π. Κονίδης

Παλλακωνικός Σύλλογος, η φωλιά των αποδήμων Ελλήνων

*Πληροφορίες για το σύλλογο από τον κ. Δημήτριο Χ. Αμοιρίδη,
γραμματέα του συλλόγου και κάτοικο της Μελβούρνης εδώ και 33 χρόνια:*

«Όλοι ξέρουμε τι σημαίνει μετανάστευση. Όλοι ξέρουμε τους λόγους για τους οποίους μεταναστεύουν οι άνθρωποι από τον τόπο στον οποίο ζουν και τις συνέπειές της. Σίγουρα όλοι θα νομίζετε ότι οι Έλληνες μετανάστες ξεκόβουν από την Ελλάδα και πως έχουν ξεχάσει την καταγωγή και την πατρίδα τους. Όλοι αυτοί, όμως, έρχονται να διαψεύσουν οι δραστηριότητες των Λακώνων της Αυστραλίας, οι οποίοι έχουν ιδρύσει έναν παλλακωνικό σύλλογο με την ονομασία «Λεωνίδα».

Ο σύλλογος ιδρύθηκε το 1962 με σκοπό την ενοποίηση όλων των Λακώνων της Αυστραλίας. Οι Λακώνες που κατοικούν στη Μελβούρνη είναι 15.000, ενώ εγγεγραμμένοι στο σύλλογο είναι, δυστυχώς, μόνο οι 2.500.

Οι δραστηριότητες του συλλόγου είναι ποικίλες: διατήρηση ελληνικού σχολείου, χορευτικού συγκροτήματος, τμήματα ηλικιωμένων, σύλλογοι κυριών και δεσποινίδων, διοργάνωση ομιλιών, διαλέξεων, εκδηλώσεων και εκλογών κάθε δύο χρόνια. Ανάμεσα στις δραστηριότητες του συλλόγου εντάσσεται και η έκδοση εφημερίδας με τίτλο «Λακωνικά Νέα».

Κύριος σκοπός του συλλόγου είναι να μην αφομοιωθεί η νεολαία από τα ξένα πρότυπα και να παραμείνει πιστή στην ελληνική παράδοση, κουλουρά, καθώς και ελληνικά ήθη και έθιμα.

Οι υπόλοιποι Έλληνες της Μελβούρνης έχουν ιδρύσει 22 συλλόγους οι οποίοι, μαζί με το «Λεωνίδα», εντάσσονται στην Παλλακωνική Αδελφότητα. Μεταξύ άλλων, έχουν αδελφοποιηθεί με το δήμο Θεσσαλονίκης καθώς και με το δήμο Σπάρτης. Η Μελβούρνη είναι η τρίτη ελληνοκατοικημένη πόλη μετά την Αθήνα και την Θεσσαλονίκη.

Παράπονο, όμως, των Ελλήνων είναι πως η Ελλάδα αγνοεί και περιφρονεί τις προσπάθειες που γίνονται εκεί για τη διατήρηση του Ελληνισμού, παρ' όλη τη βοήθεια που έχουν παράσχει αυτοί σε δύσκολες στιγμές.

Ο «Λεωνίδα» παρακαλεί τους λακωνικούς συλλόγους να αποκτήσουν επαφή μαζί του με σκοπό τη γνωστοποίηση των λακωνικών δραστηριοτήτων».

Ευαγγελία Λαμπροπούλου - Ευθυμία Λαμπρινού

GEORGE THE GREEK

Μεσημέρι στο μαγαζί και ο κόσμος πολύς, πελάτες όλοι για φαγητό. Οι σερβιτόροι πάνε κι έρχονται με τα πιάτα να κάνουν κύκλους στα χέρια τους. Με δυσκολία ακούω το τηλέφωνο που κουδουνίζει επίμονα· σηκώνω το ακουστικό. Φωνή γνώριμη από τα παλιά: «Πέθανε ο μπάρμπα Γιώργης», μου λέει, «τ' απόγευμα γίνεται η κηδεία». Έμεινα για λίγη ώρα σκεπτικός και προσπάθησα να βάλω σε σειρά σκέψεις και αισθήματα.

Μέσα της δεκαετίας του 1950 κι εγώ με μια βαλίτσα στο χέρι σ' ένα δρόμο του Toronto. Είχε βρέξει κι ένας ζεστός ήλιος είχε σηκώσει ομίχλη· ένιωθες να κολλάνε τα ρούχα στο σώμα σου. Έφερνα τα μάτια μου με αμηχανία εδώ κι εκεί. Το σπίτι που θα έμενα ήταν ένα δωμάτιο με τρία κρεβάτια. Ένα για τον καθένα μας. Τα πατριωτάκια έφυγαν για δουλειά. Έμεινα μόνος να κοιτάζω από το παράθυρο. Όλα διαφορετικά, σπίτια κι άνθρωποι, και πράγματα. Κάθε τόσο ένας κόμπος ανέβαινε στο λαιμό και μ' έπνιγε. Τι ήθελα εγώ σ' εκείνο τον ξένο τόπο. Το βράδυ κι ήρθαν κι οι δυό, καθήσαμε στα κρεβάτια κι αρχίσαμε την κουβέντα. Δύσκολη η ζωή, ακριβά τα πράγματα. Δολλάριο παίρνεις, δολλάριο δίνεις. Κι έπρεπε να βρω δουλειά. Πήγαμε στο restaurant του μπάρμπα Γιώργη, ενός συμπατριώτη που ζούσε στον Καναδά πολλά χρόνια κι είχε προκόψει. Όλοι σ' αυτόν κατέληγαν και τους ταχτοποιούσε. Έκανε ό,τι μπορούσε. Είχε ο ίδιος περάσει πολλά και πόνους τη φτώχεια. Όλοι στη γειτονιά τον ξέρανε και τον αποκαλούσαν George the Greek. Εμείς θα τον λέγαμε μπάρμπα Γιώργη, έτσι τον νιώθαμε πιο δικό μας, θα παίρναμε θάρρος. Κι ήξερε τα αγγλικά όπως οι Καναδοί. Μπήκαμε στο μαγαζί και το μάτι του μας πήρε αμέσως. Μας έκανε νόημα να καθήσουμε. Πιάσαμε μια γωνιά και περιμέναμε. Το εστιατόριο ήταν γεμάτο. Κι αυτός στο ταμείο όρθιος να χαιρετάει και να δίνει οδηγίες. Ήταν ψηλός, ξερακιανός, όλο ζωντάνια. Είχε πάρει ξένη γυναικά· δεν είχε παιδιά. Παιδιά του ήμαστε εμείς, όλα τα χωριατόπαιδα, σαν και μένα, που φτάνανε πεινασμένα και αποκαμωμένα από την Ελλάδα και ψάχνανε να βρουνε την τύχη της. Ήρθε κοντά μας, έδωσε εντολή να μας φέρουν φαί και πιάσαμε κουβέντα. «Εσύ, ρε λεβέντη, τι δουλειά ξέρεις», με ρώτησε. «Εγώ, μπάρμπα Γιώργη, κήπους βάζαμε, ελιές μαζεύαμε, κάνα ζωντανό, αυτά». Έβαλε τα γέλια, με χτύπησε στην πλάτη και μου 'πε: «Πιάτα. Μ' αυτά θ' αρχίσεις, κι αν έχεις μυαλό και χέρια, θα προκόψεις. Μη φοβάσαι, θα 'ρχεσαι να τρως μεσημέρι-βράδυ εδώ, ώσπου να σου βρούμε δουλειά. Αύριο το μεσημέρι σε περιμένω». Την άλλη μέρα πάλι εγώ στο ίδιο τραπέζι. Με φώναζε κοντά του κι άρχισε να παίρνει διάφορα τηλέφωνα. Μίλαγε γρήγορα και πολλές φορές θύμωνε μ' αυτά, φαίνεται, που του λέγανε στο τηλέφωνο. Το καταλάβαινα από κάτι βρισιές ελληνικές που ανακάτευε στα

λόγια του. Τέλος τα κατάρφερε. Μου βρήκε δουλειά. «Παλιοσεκμεταλλευτές», μου λέει· «έμα σε βρούνε στην ανάγκη, σε πατάνε στο λαιμό». Μου 'δωσε και κάτι δολλάρια και συμπλήρωσε. «Άμα δυσκολευτείς, παιδί μου, εδώ είμαι εγώ. Κουράχιο». Έπιασα δουλειά, αλλά πήγαίνα και στον μπάρμπα Γιώργη· όχι πια για να φάω, όσο ν' ακούω και να μαθαίνω. Δεν ήξερα και κανέναν άλλο.

Η κηδεία θα γινότανε στις πέντε. Έφτασα στην εκκλησία νωρίτερα· μπήκα μέσα. Καθισμένοι βρίσκονταν καμια τριανταριά άτομα. Βρήκα και πατριώτες. Σφίξαμε τα χέρια. Κοιταχτήκαμε με βουρκωμένα μάτια. Ξυπνήσανε μνήμες για αγαπημένα πρόσωπα. Καθήσαμε ο καθένας με τον πόνο του και περιμέναμε. «Α, ρε μπάρμπα Γιώργη», σκεπτόμουν. «Σκληρή η ζωή, κακή η μοίρα. Σ' όλους μας στάθηκαν δεύτερος πατέρας· κι εμείς ένας ένας ξεκόψαμε. Σε ξεχάσαμε. Κάναμε σπίτια, παιδιά και χαθήκαμε. Σε πληρώσαμε με άδικο νόμισμα. Πέρασες ατέλειωτες ώρες μοναξιάς στο γηροκομείο. Πώς άντεξες;» Τέλειωσε η νεκρώσιμη ακολουθία κι ο ιερέας βγήκε στην πόρτα του ιερού και ρώτησε αν υπήρχαν συμπατριώτες του μπάρμπα Γιώργη. Βρεθήκαμε πέντε. «Ο νεκρός», μας είπε, «έχει αφήσει εντολή να τον σηκώσουν Έλληνες, να χτυπήσει η καμπάνα στο χωριό και τα χρήματα που θα βρεθούν να πάνε στο γηροκομείο Σπάρτης». Έπιασα το φέρετρο κι ένιωσα ένα ρίγος να μου διαπερνά το σώμα. Μου φαινόταν πως κρατούσα τον ίδιο μου τον πατέρα, την Ελλάδα ολόκληρη.

Εκείνο το βράδυ δεν έκλεισα μάτι...

Οδυσσέας

Ανακοίνωση

Το Σάββατο 5 Οκτωβρίου 1996 και την Κυριακή 6 Οκτωβρίου 1996 πραγματοποιήθηκε για 6η συνεχή χρονιά διήμερο εκδηλώσεων προς τιμή του κ. Νικολάου Β. Παπαδάκου με μουσική βραδιά και αγώνες ποδηλατικούς και δρόμου.

Η Κοινότητα Ξηροκαμπίου ευχαριστεί όλους όσους συνέβαλλαν στην επιτυχία των εκδηλώσεων και ιδιαίτερα:

- Το τμήμα Τροχαίας Σπάρτης
- Το Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Σπάρτης
- Τον Πολιτιστικό Σύλλογο Ξηροκαμπίου
- Τον Ελαιουργικό Συνεταιρισμό Ξηροκαμπίου
- Το Συνεταιρισμό Εσπεριδοειδών «ΛΑΚΩΝΙΑ»
- Την οينوποιία «ΤΑΪΓΕΤΟΣ» του κ. Θεοδωρακάκου Γεωργίου
- Το κατάστημα «ΠΟΛΙΠΛΑΤΟΚΙΝΗΣΗ» στη Σπάρτη
- Όλους τους κατοίκους που βοήθησαν και συμμετείχαν στη διεξαγωγή των εκδηλώσεων.

Ο Πρόεδρος της Κοινότητας
Κων/νος Αραχωβίτης

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. Μετά τις πρώτες φθινοπωρινές χορταστικές βροχές αναμένεται η παραγωγή ελαιολάδου, στην περιοχή μας, να είναι αυξημένη.

2. Συνεχίζεται η κατασκευή του αρδευτικού έργου της Κυδωνίτσας (Μούσγας). Έγινε η δημοπρασία της Β' φάσης του έργου, επετεύχθη μεγάλο ποσοστό έκπτωσης και ως εκ τούτου προβλέπεται ο υπόγειος αγωγός να φτάσει μέχρι την περιοχή της Μπαστούνας.

3. Πραγματοποιήθηκαν με επιτυχία στις 6-10-96 στην Κοινότητά μας Αθλητικές εκδηλώσεις προς τιμήν του συμπατριώτη μας συνταξιούχου καθηγητή κ. Νικολάου Παπαδάκου, που τόσα πρόσφερε στην πολιτιστική ανάπτυξη της περιοχής μας.

Οι εκδηλώσεις περιελάμβαναν αγώνες δρόμου των μαθητών των Σχολείων της περιοχής καθώς και ποδηλατικούς αγώνες.

Στον κ. Νικόλαο Παπαδάκο απενεμήθη εκ μέρους της Κοινότητας τιμητική πλακέτα.

4. Άρχισε η νέα κυνηγετική περίοδος με πολύ πενιχρά αποτελέσματα. Εκυνηγήθηκαν, μέχρι σήμερα, λιγότεροι από δέκα λαγοί και ελάχιστες πέρδικες, κυρίως στην περιοχή του Ταυγέτου. Δυστυχώς η λαθροθηρία που μαστίζει την περιοχή θα εξαφανίσει σύντομα το ενδημικό θήραμα και σε λίγο θα βλέπουμε τους λαγούς και τις πέρδικες μόνο στα εκτροφεία και στις σελίδες των βιβλίων της Φυσικής Ιστορίας. Είναι ανάγκη οι νόμιμοι κυνηγοί να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους.

5. Το Δ.Σ. του Απόλλωνα που προέκυψε από τις αρχαιρεσίες που έγιναν στο σύλλογο είναι το εξής:

Πρόεδρος Ηλίας Μανιάτης, Αντιπρόεδρος Δημήτρ. Μανωλάκος, Γραμματέας Κων/νος Σταρόγιαννης, Ταμίας Ιωάν. Χατζηγεωργίου, Ειδ. Γραμματέας Γεώργιος Ρηγάκος, Μέλη Παντελής Σταρόγιαννης, Χρήστος Στούμπος, Δημήτρ. Στούμπος, Μιλτ. Κωτσής.

Το πρωτάθλημα ποδοσφαίρου Β' κατηγορίας Λακωνίας ξεκίνησε και ελπίζουμε ότι η ομάδα μας θα σταθεί άξια στην κατηγορία αυτή με βλέψεις στην πρώτη πεντάδα του ομίλου. Επίσης ξεκίνησε και το βόλεϊ ανδρών όπου αναμένεται ο «Απόλλωνας», ύστερα από ένα χρόνο απραξίας, να πρωταγωνιστήσει.

Ευχόμαστε επιτυχίες τόσο στο Δ.Σ. όσο και στις ομάδες μας.

Ηλίας Προκοπίδης

Συνδρομές

Για τη συνέχιση της έκδοσης της «Φάριδος»: Γεώργιος Μιχαλάκος (1.000), Σταύρος Σαραντάκος (1.000), Γεώργιος Νικολακάκος (1.000), Γεωργία Σταθνά (20 δολ. Καναδά), Χαρίλαος Κυριακάκος (2.000). Βασιλική Σκουριώτη (1.000), Αφροδίτη Σκουριώτη (1.000), Χρήστος Χίος (1.000), Γεώργιος Δρεμπέλας (1.000), Δημήτρης Αμοιρίδης (5.000), Νικόλαος Γεωργίου (2.500), Ηλίας Ματθαίος και Κων/να-Αραβέλλα Ματθαίου (20.000) στη μνήμη του πατέρα τους, Παναγιώτη και λοιπών συγγενών, Γεώργιος Σαϊνόπουλος (5.000), Πανάγος Φραγής (1.000), Δημήτρης Στούμπος (1.000), Αλφρέ Λαμπρινού (2.000), Κων/νος Νικολακάκος (1.000), Μαρία Τσολάκη (1.000), Γεώργιος Παρηγόρης (1.000), Γεώργιος Ρηγάκος (2.000), Κων/νος Αραχωβίτης (1.000), Ιωάννης Σταθάκος (1.000), Γεωργία Κωτισσοπούλου (1.000), Ευστράτιος Σμυρνιός (1.000), Σπύρος Τεκός (1.000), Λεωνίδα Καπάκος (1.000), Γιάννης Μαστοράκος (1.000), Μαρία Μανιατάκου (2.000), Αθανάσιος Ηλιόπουλος (1.000), Παναγ. Καλογεράς (1.000), Γεώργιος Λάτσης ιερέυς (2.000), Ιωάν. Δ. Καπετανάκος (50 δολ.), Αργυρούλα Μπιζίκη-Παναγέα (10.000), Παναγιώτης Τάρταρης (1.000), Μαρία Δρογιάρη (1.000).

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ,,

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος την 27-10-1996 έγινε η βράβευση των άριστων μαθητών του Δημοτικού, Γυμνασίου και Λυκείου.

Το Φιλόπρωχο ταμείο της Αγίας Τριάδος Ξηροκαμπίου ανέλαβε τη βράβευση των μαθητών που τελείωσαν την ΣΤ' τάξη του Δημοτικού με άριστα (10).

Τα ονόματα κατά αλφαβητική σειρά είναι:

Βλάχου Χριστίνα
Γιάννακα Ευθυμία
Δούκας Ανδρέας
Κάρρελας Κώστας
Κοκκορού Παντελία
Κριτσημηλιού Ελένη

Μασούρα Παρασκευή
Μπιταζή Παναγιώτα
Παπαδάκος Ευάγγελος
Σταυράκος Ιωάννης
Φραγκή Κανέλλα
Φωτόπουλος Αριστοτέλης

Ο Σύλλογος Κυριών Ξηροκαμπίου η «Αγία Τριάς» ανέλαβε όπως κάθε χρόνο τη βράβευση των μαθητών Γυμνασίου - Λυκείου καθώς και των μαθητών οι οποίοι εισήχθησαν στα Ανώτερα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα.

Τα ονόματα είναι τα εξής:

Γυμνάσιο: Μίχου Αγγελική - Φραγκή Αφροδίτη - Μασούρα Ελένη

Λύκειο: Λιακάκου Κατερίνα - Λιακάκου Ελένη - Καρκαμπάση Παν.

Α.Ε.Ι.: Διαμαντάκου Ευγενία - Λάσκαρη Σωτηρία

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Στις 16/9/1996 πραγματοποιήθηκε αιμοδοσία, στο αγροτικό ιατρείο Ξηροκαμπίου, από την οποία συγκεντρώθηκαν 29 φιάλες αίμα.

Κατά τη διάρκεια της αιμοδοσίας υπήρχε στο Ιατρείο μπουφές, προσφορά της αείμνηστης Καπετανάκου Αλεξάνδρας, η οποία είχε δωρίσει το ποσό των 20.000 δρχ. στην ομάδα αιμοδοσίας.

Παρακαλούμε οι αιμοδότες να μην αμελούν την συμμετοχή τους στην ομάδα αιμοδοσίας και ακόμα παρακαλούνται οι υπόλοιποι κάτοικοι, άνδρες-γυναίκες ως 60 ετών, να συμμετάσχουν και να ενισχύσουν την ομάδα αιμοδοσίας, γιατί μόνο έτσι θα μπορέσει να συνεχίσει το έργο της.

Οι αιμοδότες που προσέφεραν αίμα στην αιμοδοσία της 16/11/1996 ήταν οι εξής:

Σουλειδής Φώτιος, Μπούζας Σταύρος, Διαμαντάκου Ευγενία, Νικολακάκος Φίλιππος, Κακολιάς Χρήστος, Ιππιώτης Πέτρος, Δάνος Γεώργιος, Ματαράς Πολύκαρπος, Παναγέας Παναγιώτης, Κωτσιοτόπουλος Παναγιώτης, Δουκόγιαννης Αντώνιος, Τσολάκης Νικόλαος, Αμπροπούλου Σταυρούλα, Καρκαμπάση Παναγιώτα, Χατζηγεωργίου Γεώργιος, Κονίδης Δημήτριος, Καρκαμπάσης Ευάγγελος, Κουμουστιώτης Κυριάκος, Διαμαντάκος Πέτρος, Αποστολάκος Ηλίας, Ρηγάκος Κωνσταντίνος, Αποστολάκος Γεώργιος του Δημ., Παυλίνης Ηλίας, Χριστάκος Σταύρος, Αποστολάκος Ιωάννης, Σταθάκος Γιάννης, Στούμπος Χρήστος, Κακολιάς Παναγιώτης, Στούμπος Δημήτριος.

Τέλος, ευχαριστούμε το προσωπικό του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Σπάρτης και τις αγροτικές ιατρούς Ξηροκαμπίου, για τη βοήθειά τους.

Για την Ομάδα Αιμοδοσίας

Γεώργιος Λάτσης, Ιερέας
Δουκόγιαννης Αντώνιος

ΣΗΡΟΚΑΜΠ

ΓΑΜΟΙ

Παντρεύτηκαν: δ. Κουκουρό Παναγιώτα του Άγγ. το Μανώλη Καραγεωργιάδη του Δημητρίου, η δ. Δέσποινα Λάσκαρη του Δημητρίου του Παναγιώτη Ταρεφιάδη του Γεωργίου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Απεβίωσαν οι: Γεώργιος Φραγκής του Ιωάννη ετών 64, Γεώργιος Στρατάκος του

Τα νέα μας

Νικολάου ετών 78, Αφροδίτη Θεμαρά του Παναγιώτη ετών 77, Αλεξάνδρα Καπετανάκου του Κων/νου ετών 84, Σταυρούλα Ρουσάκου του Λεωνίδα ετών 58.

ΠΑΛΛΙΟΠΑΓΙΑ

ΓΑΜΟΙ

Παντρεύτηκαν οι: δ. Παναγιώτα Δουγαντζή του Χαράλαμпу του Ηλία Ναστάκου του Δημητρίου, η Αναστασία Τουρνά του Παναγιώτη του Κων/νο Μπέρδο του Λεωνίδα.

ΔΑΦΝΗ

ΘΑΝΑΤΟΙ

Απεβίωσε η Μαρίκα Βενετσανάκου χήρα Στέφανου ετών 96.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Η Χριστίνα Αγγελιοπούλου σύζυγος Θεοδοίου Λαγιάκου απέκτησε αγόρι.

ΠΟΤΑΜΙΑ

ΘΑΝΑΤΟΙ

Απεβίωσαν οι: Λουίζα Παπαδάκου του Νικολάου ετών 85, Ιωάννης Πολυμενάκος του Παναγιώτη ετών 62.

Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Η φωτογραφία είναι του 1966 και εικονίζει τους ποδοσφαιριστές της πρώτης ομάδας του «Απόλλωνα». Διακρίνονται όρθιοι από αριστερά: Λεωνίδας Φεγγαράς, Νικολάος Παρασκευόπουλος (στρατιώτης), Χαράλαος Θεοφιλόπουλος, Σπύρος Μιχαλακίδης, Νίκος Λιακάκος, Χρίστος Φεγγαράς. Καθήμενοι: Χαράλαος Κυπραίος, Χαράλδης Χρυσικός, Δημήτρης Σολωμός, Σπύρος Κυριακίδης και Παναγιώτης Μιχαλακίδης.